

Dora Kaprálová

EGY FÉRFI

Válasz Esterházy Péternek

Fordította:
J. Hahn Zsuzsanna

*Szeretettel E. P.-nek, akinek „Egy nő“ című
könyvét soha nem fejeztem be.*

*Mit Liebe P. E. gewidmet, dessen Buch
„Eine Frau“, ich nie zu Ende gelesen habe.*

*Most mindennap írok egy rövid szöveget egy férfiről,
ahogy E. P.-vel (Esterházy Péterrel) javasoltátok nekem.
Köszönöm. Szép, nyugodt téli szokás ez.*

VAN EGY FÉRFI. Szeretem. Olyan vén, mint Matuzsálem, és amikor nyújtózkodik, recsegnek-ropognak a csontok a testében. A szegény öregek vad gyűlöletével gyűlöl. Azt állítja, eljön még a díjmentes hidak napja... Ez a halállal kapcsolatos? Goethével? Egy szavát sem értem, és ezért szeretem annyira. Legszívesebben orosz forró csokit kortyolgotok vele, és Fontaine-ről elmélkedünk, mert ő már rég halott, és a téma többé-kevésbé semleges. Azt mondom neki: – Csak úgy általánosan ver a szívem. A hajóm zászlója az Ön józansága. Korcsolyázik? Szeretem Önt. De ez így és ennyire olyan nagyon nehéz! – Gögösen hallgat kicsit. Aztán szép betűivel azt írja a számlára: *Mit bosszantasz folyton?*

VAN EGY MOZGALOM. Szeretem. Úgy hívják, gender. Gyűlöl. Azt állítja, képtelen vagyok, hogy egyszerűen képtelen vagyok vörös bajusszal rózsaszín pongyolában írni.

VAN EGY FÉRFI. Gyűlölöm és sajnálom is. Fölém görnyed az *U Mašinky* kocsmában a vasútállomáson. Kövér, kopaszodó pincér a konyha párájától homályos szemüvegben. Mondom neki: – Uram, orosz csokoládét legyen szíves, tejszínhabbal. – Ajkai lebiggyednek, és ez a mondat hagyja el őket: – Hát az-az-az, az meg mi? – Savanykás szájszaga van. Türelmesen elmagyarázom neki, hogy egy általános Habsburg-monarchiabeli szokásról van szó, meg hogy Bécs nincs messze. Úgyhogy minden morvaországi vasútállomáson kellene tartaniuk a kedves kiskocsmáinkban orosz csokoládét. De magabiztosságom oda, és igen, végül még elnézést is kérek tőle, elnézést kérek. – Ez itten nem a Ritz, ahhoz kűfődre kell mennyé – szisszen rám, és megsebesít a nacionalizmus nyilával. Hiszen alig egy pillanattal ezelőtt még külföldön voltam és onnan tekintetem a ... A piszkos ablakok mögött piszkos gyors- és személyvonatok, piszkos gyerekek ülnek rajtuk, és az anyukáik fehér kabátban és foltos világos farmerban, már Olmütz óta bosszankodva, hogy már ők maguk is piszkosak, olyan szomorúan, reménytelenül piszkosak. Az *U Mašinky* kocsmában nincs fűtés, vagy lehet, hogy van, de csak hogy ne érje szó a ház elejét, szóval nagy valószínűséggel nem fűtenek, a fűtőtest langyos, és a három magányos italozónak látszik a lehelete. Január; eső esik a hóra. – Tehát egy *grog*, – írja fel a pincér. A rádióban a moderátor lány azt kérdezi, milyennek képzelnék a férfiak az ideális nőt.

És már össze is gyűltek a válaszok, már szóródik szét az éterbe. – Tehát – mondja a moderátor lány – az ideális nő ezt mondaná: dugj meg háromszor naponta, de előtte kivasalom az inged és a macinacidat, – *vagy*: – drágám, hús a sütőben, sör a hűtőben és foci a tévében, és majd ha végignézted... – *hiszen* – nevet olyan hangon, amelyből az elején nem lehet egyértelmű érzelmeket kiolvasni, de most már igen, mert ahogy mondja, fokozatosan elcsuklik a hangja. Talán eredetileg egy rendes katolikus rimaszombati lány volt, egészen addig, amíg gyakornokként be nem lépett a *Břeclavi suhanc* rádióhoz. Talán eddig a hallgathatatlan rikácsolásig a helyi bajnokság boldog pompomlánya volt, főleg Břeclav környékén népszerű, aztán egyszer csak valami *hasznosabbat* akart kezdeni az életével, és nem is tudja pontosan, ezért kezdetben legalábbis visszatartja a könnyeit... A peron mentén közeledik egy öregasszony, mankóval csoszog, és visszaviszi a WC kulcsát. Közben elmegy a vonata... Vágyaink rabszolgái vagyunk, mondom a letargikus grognak O. kisvárosban, és még a grog maradékát sem iszom meg. Felszállok a piszkos személyvonatra, aztán a gyorsvonatra, aztán a rakétára, csak gyorsan keresnem kell egy olyan kupét, ahol nem ül egy fehér és piszkos kabátos anyuka, aki azt mondja az urának: – Sör a hűtőben, foci a tévében... Egy kupét ilyen rendes és egykedvű anyuka nélkül, aki később odakint elgondolkozik az életéről, és csodálkozik: elhagyták!

És aztán szomorúan jajveszékel az ilyen piszkos és fehér kabátos anyuka; és temérdek van belőle, az ilyen anyukából. Tisztaságszeretők, mosnak, vasalnak, sütnek, folyton meleg a sütő és folyton hideg a sör; és rendesek, nem, mint én... Hát velük éppen most nem szeretnék egy kupéban ülni. Más programom van: orosz csokoládé. Olyan, amilyen itt nincs.